

NO FACE, NO MATCH

LUKA HOLMEGAARD

Uddrag fra *Havet i munden*

Udkommet på forlaget Gutkind, august 2023

Er begyndt at læse Jean Genet og Oscar Wilde igen, jeg forsøger at udrede,
hvordan jeg kan stille forskellige former for smerte i forhold til nydelse.
Er begyndt at tænke på fængsler på grund af de meget lange køer, jeg står i.
Systemerne, klinikkerne, sluger min tid, vores tid,
skødesløst og i store portioner.
Det er ikke på grund af noget, vi har gjort.
Venteværelser med savsmuldstapet og skærme,
animationer af sundhedskort, der bliver scannet, spiller i loop.
Plastikkopper, borde af bøgefinér.
Jeg kommer aldrig til at skrive, hvad de spørger mig om på klinikken.
Jeg kommer aldrig til at skrive det ned og sende det til tryk.
Men jeg ved, at det handler om ydmygelse.
Jeg kan skrive, hvordan det føles;
varme i kinderne, hænderne, maven,
noget, der trækker fremad i brystet og
en enorm utålmodighed.
Vipper med foden hele vejen hjem i toget,
langt inde under høretelefoner,
den her lyst til at brænde et eller andet ned, men
det må nok blive mit eget liv igen,

Corresponding author email: lukaholmegaard@gmail.com

Copyright: © 2025 The author(s). This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>), allowing third parties to copy and redistribute the material in any medium or format and to remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially, provided the original work is properly cited and states its license.

Citation: *Tidskrift för genusvetenskap* 45 (2-3): 163–171

<http://dx.doi.org/10.55870/tgv.v45i2-3.15556>

for jeg har jo brug for recepten.

På en date i en have fortæller jeg om klinikken som en anekdote,
at det føles som at gennemspille kapitler af Oliver Twist.

Please sir, I want some hormones.

Hun griner, og jeg griner, en form for nydelse, ja?

Systemets vold er ofte dum og latterlig, det kræver ikke altid et avanceret
analyseapparat at skille den ad som en nystegt kylling.

Det er ikke alle, jeg vil fortælle den anekdote, den vittighed til.

Det er ikke alle, jeg vil være en stakkels lille dreng for.

I De Profundis skriver Oscar Wilde fra fængslet,

han misunder de fattige, fordi han kan se, at de er bedre til at være flinke ved
(solidariske med)

hinanden end den overklasse, han selv tilhører.

Hans rygte er ødelagt, og han lader det veje tungere.

Det er den smerte, han selv kan mærke.

Religiøse vækkelser kan komme mange steder fra,

Wildes kommer, mens han sidder i fængsel.

Sex, jord, smerte, kedsomhed.

Genet skriver også om og fra fængsler, han skriver:

det var straffefangerne, jeg tilbød min ømhed.

En begyndelse, at vende opmærksomheden mod de andre indsatte.

Jeg bliver besat af at lade andre lave mærker på min krop.

Også synlige steder,

er ligeglåd om det kan dækkes af en høj krave.

Hvad vil det sige at tilbyde sin ømhed?

Hvad vil det sige at stille sig til rådighed med nydelse som formål?

Har altid tænkt, at det at lave erfaring om til nydelse

var en af mine primære funktioner som skrivende.

Det i sig selv at sammenstille fornemmelser, ting, især farver.

Et ujævnt mønster.

Bryder mig egentlig ikke om ordet sanseligt,

det er både for lidt og for meget, synes jeg.

Det er morgen nu,

jeg sidder ved skrivebordet og har glemt at tage en trøje på.

Det er rigtigt, jeg har glemt det.

Det er varmt, fordi det er sommer, og jeg har en varme med mig i kroppen.

En bølge, der varer et par dage.

Klinikken, et powerplay jeg aldrig vil genopføre.

Bliver ved med at tænke på de der små plastikkrus,

en umådeligt usexet beholder, giftig, uduelig og uholdbar,
 jo, jeg kan skrive et spørgsmål, de stillede mig: *Vil du have noget vand?*
 Fuck medlidenhed.

Måske er det selve idéen om transformationen, der er problemet.
 At det, som skal laves om, skulle gå ind i maskinen som en helhed,
 at alle dets dele kommer ud, eksisterende, men forvandlede, på den anden side.
 Har mærker på skulderen stadig, et underligt sted.

Klinikken, en form for straf, vi bliver sendt igennem én ad gangen,
 jeg var sikker på, at jeg ikke kunne finde noget i det at skrive om.
 Dovent af mig pludselig at være så absolut.

De sidder over for mig,
 de to ciskvinder,
 psykiateren og sygeplejersken,
 og det er så tydeligt
 at jeg skal lide for dem
 at de vil redde mig
 at jeg skal spille på smerten
 som på et instrument

og
 hvad er det for en følelse
 de vil have
 med sig herfra, når de går hjem

og
 hvordan vil de have mig
 til at tale
 hvorvil de have mig
 til at sidde
 dér, på stolen

og
 hvad står jeg til rådighed for og
 for hvem

vil

jeg
 skal

jeg
 være

en
 stakkels lille dreng

Vi gennemspiller

en scene

Jeg elsker

Virkelig

at blive

slået i

ansigtet

beder

ofte

om det

Min elsker siger

at jeg skal

holde munden holde øjnene åbne

50

Hold me

in all my wet shapes

and I will play all the parts

I will remember my lines

Jeg taler med min elsker

om at se det som en form for straf i sig selv

at være fastholdt i lidelsesfortællinger

i livet

i skriften

i behandlingssystemet

egentlig taler vi om det på grund af et meget kedeligt

seminar, min arbejdsplads har sendt mig på,

og de driller mig, spørger: *Are you into it?*

Do you have punishment fantasies

of being locked in a room with only cis people

forced to explain things to them,

cuffed to a whiteboard?

Jeg griner til det gør ondt.

Lægger meget mærke til folks latter for tiden.

Som et særligt træk ved de elskede: højt, i udbrud, hikkende, fnisende.

Nogle gange er det helt forkert, når nogen griner.

Så kan jeg føle, at jeg har givet dem noget, de slet ikke skulle have.

Som jeg ikke ville give, og som ikke var til dem.

Jeg kommer alt for ofte til at lave vold om

til vittigheder, når jeg genfortæller.

Det er så kompliceret; det kan føles som at tage magten,

sprede en idioti ud, udstille den, let som at åbne en pjece.
 Men der kan også være en frygt i det, for stilhed.
 Noget alt for hårdt og hurtigt.
 Jeg spørger, højt: *Hvorfor griner jeg?*
 Jeg tror, at man kan blive ved med at lære nye former for latter at kende.
 Min ven var til en fest, der handlede om tis,
 han sagde, at stemningen var befriende uhøjtidelig.
Man kunne ikke rigtig tage sig selv alvorligt, det var jo ligesom bare ... tis.
 En slags cringe også i digtet.
 Hvis man har lært at skamme sig over at søge nydelse,
 må det fjollede være en af de nærmeste stationer at stå af på derfra.
 Fra skammen.
 Der er bare det med at svømme, i hvert fald i koldt vand,
 at det gør ondt, men også er dejligt.
 Vejen gennem smerten
 og smerten i sig selv.
 Et stærkt og alligevel præcist indtryk,
 kroppen reagerer intuitivt,
 en lyd, en trækning.
 Jeg ved ikke hvorfor, det føles bare godt.
 Og det føles vigtigt
 at holde op med at spørge *hvorfor*
 og i stedet begynde at orientere sig.
 Hvordan kan det både være det bedste og det værste
 at overgive kontrollen med kroppen til andre?
 Nej.
 Hvornår føles det godt,
 og hvornår føles det dårligt?
 Vilkåret, at leve et gennemtrængt liv.
 Blive ved med at mærke og spørge.
 Hvordan har du det?
 Hvordan føles det nu?
 Hvad har du, har jeg
 lyst til at give,
 modtage?
 Hvad er forskellen på en elsker og en læser?
 Det er ikke begyndelsen på en vittighed.
 Bogen mellem hænderne.
 Et særligt setup,

jeg kan tale, du kan blive eller gå,
som du vil. Der behøves ingen forklaring.
Man kan pludselig fryse, midt i det hele,
låse, blive suget langt væk,
ind i et trangt og ubehageligt rør, og så skal man vente.
Drikke vand af et glas.
Det hovedløse ved Grindr virker så passende, eller nærmere sigende,
alle de afskårne torsoer,
hvordan arbejde på at genoprette de forbindelser
mellem hovedet og kroppen,
som hele tiden bliver brudt?
En person uden billede, og hvis profilnavn er *str8 dude 4 ts*
(altså transsexuals)
skriver til mig, og der er en smerte i det, tror jeg,
som jeg ikke vil røre ved, men hvem vil?
Det kan føles så closeted derinde, på hookup-appen,
og det er jo forståeligt,
at det ikke er alle, der kan være ude her,
men det er mere end det, det er den her afkoblede følelse
af at der er ting, man ikke kan eller vil mærke.
Hvordan overhovedet begynde
arbejdet med at gøre sig selv og andre trygge?
At komme ind i mændenes rum og opdage,
at mænd for det meste ikke aner,
hvad de skal stille op med hinanden.
Der er vold og selvskade i det. Skabet.
Scroller ned gennem griddet og tænker på Aeon Ginsberg, som skriver:
What is the hanky code for:
"I want to destroy the government
before I hear it say my name"?
Har sex med en cisman for første gang i lang tid,
og det er den der lille usikkerhed i måden, han søger min opmærksomhed,
frem for de andre, vi har sex med den aften,
det clueless og hvalpede ved ham,
jeg siger det ikke for at være nedladende, det minder mig om mig selv.
Finder en topenergi frem,
jeg er højere end ham
og kan kysse ham oppefra.
En slags fast omsorg, chaos bisexuals,

vi skal jo alle sammen finde ud af det.
 Jeg tænker bare på, hvorfor der ikke er nogen hårdhed i vores latter,
 når min ven og jeg bliver enige om,
 at en af de mest bekræftende former for passing
 er de homofobiske tilråb. Der er en panik, måske,
 lige i kanten af blikket,
 den hjort i forlygterne, man også altid er,
 men ikke hårdhed. Ikke mellem os.
 Det mest underlige
 var på en måde dengang ved metronedgangen,
 det ugidelige eller næsten tonløse
homo
 Hvad ville man ellers sige i det toneleje?
 Måske: *Det er overskyet.*
 En konstatering.
 Er det virkelig i så høj grad defineret af,
 hvilke former for vold man kan forvente at møde?
 Hvem man er.
 Tænker igen på Genet, han skriver:
Selvom det var med hjertet jeg valgte det univers jeg trives i,
har jeg i det mindste evnen til at finde
lige så mange betydninger her som det passer mig
 Volden brækket i stykker og brugt,
 det ingen kan forhindre os i:
 At ville have det, vi vil have.
 Der er det med skabet, en lille åbning hos mig,
 en slags blødhed. Man kan aldrig vide,
 hvem der har gjort det ved sig selv,
 lært at gøre det. Lukke.
 Hvad de har lukket af for.
 Tænker på ordet *afstumpet*
 at det implicerer, at noget er slebet væk, blevet til smulder.
 Et blødt lag, væv eller hud eller muskel.
 I et videoessay taler ContraPoints om incels,
 hun foreslår dem at bade i havet, lade sig omslutte,
a salty embrace.
 Kan det være et sted at begynde?
 Vi har lige mødt hinanden til en fest,
 og vi sidder i en vindueskarm og griner.

Jeg har fået serveret en drink, selv bedt om den,
som jeg ikke vil have. Den er alt for stærk,
og vi siger: *Man kan godt tro, at man vil have noget,
og så vil man ikke alligevel.*
Man kan altid ombestemme sig.
Man troede, det ville være lækkert,
og så var det det ikke. Det er helt okay.
Senere samme aften lader jeg dem gøre ting ved min krop,
som jeg ikke lader særlig mange andre gøre
og så cykler de hjem i regnen.
Et sted hvor intet udsagn er en ordre,
ikke engang ordren.
Hvor magt er noget, man giver fra sig,
frivilligt og midlertidigt,
nogle gange tror jeg på, at det findes.
Og så siger man noget pinligt,
gemmer sit ansigt i en dyne,
et ansigt som også findes.

No face, no match udgør tredje del af digtsamlingen *Havet i munden*. Bogen udkom på det danske forlag Gutkind i august 2023. Det er min fjerde bog, og min første digtsamling. Digtene kredser om forskellige motiver: at svømme, at tage testosteron, at rejse, stemmeforandringer, sex, tab af sprog og forholdet mellem nydelse og smerte.

Jeg har aldrig selv brugt ordet *autobiografi* til at beskrive mit arbejde. Jeg er usikker på, hvordan jeg skal forholde mig til begrebet. Mange begivenheder fra mit liv, steder jeg har besøgt, følelser, detaljer jeg har samlet op og sætninger, jeg har hørt folk sige, er blevet en del af de værker, jeg har skrevet. Jeg tror, at grunden til, at jeg har svært ved at forholde mig til autobiografi som genre eller beskrivelse, er at jeg ikke ser min egen skrift som et forsøg på at beskrive det liv, jeg lever. Min arbejdsproces er en helt anden. Det, der sædvanligvis sker, når jeg skriver, er at jeg støder på et eller andet, som fascinerer mig. Det kan være modehistorie, kystlandskaber, transkønnedes sundhedsrettigheder eller barokteater. Jeg bliver nysgerrig, jeg leder efter spørgsmål, emner, steder, begivenheder, som jeg synes er interessante eller vigtige nok til, at jeg begynder at skrive om dem. Hvis jeg finder en form, en tone, en rytme til skriften, kan der komme et værk ud af det.

Det kan føles som om at skriften spiser mit liv. Eller at mit liv er en af de kilder, som skriften kan trække energi og betydning fra. Der findes også andre

kilder. Research, andre forfatteres værker, samtaler, udstillinger, politik, fantasier. Det er selvfølgelig mig, der former de værker, jeg skriver. Men jeg ser ikke deres relation til begivenheder og mennesker i mit liv som deres vigtigste træk. Det er ikke vigtigt, om en scene, for eksempel, ender med at stå gengivet i en bog som den skete i virkeligheden. Det ender aldrig sådan, faktisk. Nogle gange, når jeg skriver, føler jeg mig som en skuespiller. Jeg skal være helt gennemsigtig, og så kan jeg kalde de følelser eller oplevelser frem, som teksten har brug for. Det er sådan, jeg selv ser det, men der findes mange læsninger af mine værker. Det er mit indtryk, at de ofte læses inden for en autobiografisk ramme. Det er et ord, som er blevet brugt om min skrift ved mange lejligheder, og journalister spørger altid om det, når jeg giver interviews.

No face, no match handler om selvfortællinger. Og om samtykke og det at udtrykke følelser. Jeg tror, at der er tale om noget andet end selvbiografi. De to ting har noget med hinanden at gøre, er min fornemmelse, men de er ikke helt analoge. Digtet forholder sig til kønsidentitetsklinikkerne som problem. I teksten forsøger jeg at skrive en idé frem, eller et forhold, mellem patient og klinik. Patienten, den transkønnede, skal på klinikken give sin smerte (dysfori, traumer) i bytte for at blive redet (hormoner, assimilation). Dette er klinikkens egen fortælling. I digtet skriver jeg om det som noget voldeligt, en magtanvendelse, der udøves uden samtykke på mennesker som søger adgang til medicinsk transition. En magt, der nægter dem muligheden for at forme deres egen selvfortælling og for at bestemme, hvad deres egne følelser betyder for dem selv. En proces som isolerer transpersoner fra hinanden og fra de sprog, som findes i forskellige fællesskaber. Det er et digt om at nægte at blive et individ, som kan reds af klinikken, men også om at blive nødt til at spille den rolle. Digtet undersøger, blandt andet, følelsen af smerte, og relaterer denne følelse til kink og sex i stedet for til dysfori. På den måde tager digtet ejerskab over følelsen. Som i: Jeg bestemmer, hvad min smerte betyder for mig. Samtidig bliver det et forsøg på at blive hos kroppen, både i situationer hvor den oplever nydelse, nydelsesfuld smerte og vold.

Luka Holmegaard

Forfatter

E-post: lukaholmegaard@gmail.com